

Samen met echtgenote Odette vormde Herman Van de Wiele 27 jaar lang een hecht horecateam

Oostende, dé stad van een

Kortrijkzaan

Op 4 december 1936 in de Guldensporenstad geboren maakte Herman Van de V
werpse Sint-Berchmansinstituut — zijn tiener- en puberjaren door. Op zijn 23ste e
jaar een bloedechte Oostendenaar te voelen. Rudolf Vanmoerkerke en Marcel Fri
gunstige zin aanwakkerden. „Elf jaar bij Sunair waren voldoende om dé Rudolf te
eveneens heel gezellig bij je zitten, als hij al niet *ê stuutje met hespe* met je mee
samen met René Menu, voor ons een klein mirakel verrichtte en wij van ons pen
te en ikzelf hebben van 1977 tot 1997 met overgave en trots die prachtzaak uitge
van de autosnelweg in 't gat naar het casino-krsaal en de zee wordt gestuwd. Ik
meemaakte, vind ik zeker terug in *mijn Oostende!*”

Viele ver van huis bij de Jezuïeten — respectievelijk in het Brusselse én Antwerpen aanslag pleegde op zijn Kortrijkse roots om zich dag na dag en jaar na jaar edrichs waren de twee dreunende klokken aan 't zèètje die deze ommekeer in leren kennen : streng eiste hij het maximum van zijn personeel... maar kon dat", lacht Herman. „Marcel Friedrichs was de niet te remmen doordrammer die, sionnetje Marion naar *Hotel Prado* konden overstappen. Mijn echtgenote Odette baat. De *Prado* aan de Leopold II-laan, de avenue die als 't ware met de wind ben een ontzaglijke reisfreak, maar al het mooie dat ik in vreemde landen

Met in de background Leopold II, royaal buitenbeentje van de Koningin der Badsteden, kan het geluk van Herman Van de Wiele blijkbaar niet op daar aan de square Clementine. Een zaligheid die hij deelt met Odette Boddaert met wie hij van 1977 tot 1997 het klassehotel Prado runde. Ze vullen mekaar perfect aan : Odette (kinderen Marianne en Christine) loopt al heel haar leven over van ambitie ; Herman (kinderen Annick, Frank en kleinkind Joni) was de uitvoerder en de boekhouder. Of Herman Van de Wiele politiek Dedeckerbloed in zich heeft ? „Jean-Marie durft deuren insmijten, wat volgens mij mag !” De rooie golf waar niet langer kan naast gekeken worden ? „Als de sosjes alles wat ze deden, zouden gedaan hebben enkel en alleen voor de politiek... dan zou het geen vetten zijn. Maar als ze het gedaan hebben om voor de Oostendenaars een glorieuze Ensorsteet uit het puin te doen herrijzen, keel ik voor 100 % : chapeau !”

Kakkernest Herman Van de Wiele heeft twee broers, Raymond en Jozef, en twee zussen Marie-Rose en Margriet. Daarbij werd de Hongaarse Erszebet als kleuter van drie geadopteerd. Vader Jozef en moeder Marie-Louise Lampe hadden een commerce opgebouwd, die zich met twee imposante winkels in de Kortrijkse Steenstraat uitdrukte.

— **Herman** : „Vader, de naar kunst gedreven cultuurmens, heeft een tijdje gevoetbald bij Oudenaarde/Beveren, waar hij trouwens een openbeenblessure opliep. Van moeke mochten de Van de Wioletjes allemaal het leven leiden dat zij zelf wilden.”

— **Bij Jezuiten strengchristelijk opgevoed ?**

— **Herman** : „De Jezuiten leerden me dat een mens bepaalde plichten heeft en zekere lijnen dient te volgen. Ze brachten me bij dat men *niet alles* kan hebben in het leven en je slechts bepaalde dingen moet aanvaarden, ook al zint dit je niet op het moment zelf.”

— **Waarom de economische richting uit ?**

— **Herman** :

„Ik voelde het aan dat de commerciant ergens in mij zat. Ik had *é mule van lintjes* en van jongsaf zeer sociaal ingesteld ging ik mij niet gauw kwaad maken.”

— **Kriebelde de kunst jouw zinnen ?**

— **Herman** : „Ik hou van Bach, Wagner en Beethoven... zonder daarom de huidige ritmiek van de rug te keren. Op mijn 15de heb ik wat gitaar getokkeld. Naast sentimentele Vlaamse liedjes leenden mijn stembanden zich evenzeer voor het Spaanse *La Malagena* als voor het Franse *La Canne* van Georges Brassens.”

— **Schilderwerken toucheren je eveneens...**

— **Herman** : „Artistiekelingen als Savereys, Permeke en De Buch prikkelen mij. Ergens heb ik het wel voor expressieve schilderijen, die terstond aantonen waarover het gaat en waarop het neerkomt. Al hebben we hier in Oostende — science fiction like — een Van Tuerenhout die *een wereld in toekomst of ruimte* geloofwaardigheid kan geven.”

— **Welke sportieve knob-**

bels ?

— **Herman** : „In mijn mage-re jaren (55 kg) was ik mid-voor en in mijn molliger jaren (87 kg) verdediger bij SV Kortrijk. Ik beschikte over een stevige stamp maar dribbelen was mij vreemd. In Oostende voetbalden we met WBC bij Interclub en stuiterden we met CHR de basketbal.”

— **Groeningekouterse onwrikbare Vlaming ?**

— **Herman** : „Geboren in Kortrijk die in 1302 nog geen aardig potje gulden sporen heeft gebakken, noem ik mij een *culturele* Vlaming. *Nationaal* ben ik evenwel een Belg, wie de Brabançonne nog kan ontroeren. Concreet... zou ik niet gaan vechten voor een Vlaams stukje grond, maar wel ten strijde trekken voor België. Ik ben een Belg in hart en nieren en vind het zo spijtig dat onze van anglomanie bezeten televisiestations — zo VRT als VTM — allergisch zijn voor het Franse chanson...”

Herman zette in april 1959 wel een belangrijke stap in zijn leven, toen hij reisgids werd bij Rudolf Vanmoerkerke.

— **Kenmerken van een goede gids ?**

— **Herman** :

„Vriendelijk en taalvaardig zijn. Deed een klant slechts lastig, dan kan je je niet permitteren daarop te reageren. Want meer dan waar dan ook, is de klant koning op de reisbus.”

— **12 jaar bij West Belgium Coach...**

— **Herman** : „Dat was kennismaken met Rudolf Vanmoerkerke die geen luiheid verdroeg, terwijl 12 uur per dag kloppen voor hem niet ongewoon was. Ik mocht ergens de menselijke kant van het gezin Vanmoerkerke meemaken. De tijd van mevrouw Christiane en kinderen Marc, Bernard en Sofie... waarvoor we nog babysitter hebben gespeeld !”

Nu Herman Van de Wiele zich Oostendenaar noemt, nemen we hem graag eens op de korrel nopens de Koningin der Badsteden.

— **Oostendenaars op zich ?**

— **Herman** : „Vind ik zeer lieve mensen, al kunnen ze een introverte levensstijl niet loochenen : komen met hun eigen-ik niet gemakkelijk naar buiten.”

— **Een wat bruut dialect...**

— **Herman** : „*Toengsjes* en *gémoozen* horen al lang tot de Oostendse spreekwijze die mijn aanvankelijk Kortrijks patois verdrong. *Ostensch* is bijna geen Vlaams meer, maar gewoon een magnifieke taal op zijn eigen. Waar Oostende al een eeuwigheid vissershaven en toeristische terminal is, kun je toch

niet verlangen dat men in de Ensorsteed mooi Nederlands spreekt. *Je got toch geweun in 't zèètje voe te goan zwemm', zeker.*”

— **Zèètje, pier, promenade... en wat nog meer ?**

— **Herman** : „Je hebt de luchthaven die omwille van lawaai met tegenkanting heeft af te rekenen. Verder kan Oostende bo-

gen op zijn vermaarde Wellingtonpaardenkoers, meerdere magnifieke parkjes als Maria-Hendrikapark, Leopoldpark en belle époque-liefelijkheden aan Petit-Paris en aan de squares Stephanie en Clementine...”

— **Adieu Montmartre...**

— **Herman** : „Toegegeven dat het merendeel van de gebouwen aldaar zo verarmd en

versleten zijn, dat ze voor iets deftigs niet meer in aanmerking komen. Ik mis de Langestraat van 40 jaar geleden...”

— **Reuzenstoet en aankomst rit Ronde van Frankrijk kunnen niet meer op de Visserskaai...**

— **Herman** : „Daar kan over gediscussieerd worden. Dat neemt evenwel de weelde van de enorme garage niet weg : 't

was vroeger nogal iets om je auto kwijt te geraken, zonder een boete aan je been te hebben. En hebben we vandaag geen prachtige Visserskaai-promenade !”

de Fosterkaart getrokken, dan was Oostende nu weer de *untouchable* Koningin der Badsteden..."

— Je nog heel jonge oude dag...

— Herman : „Ik ben een zeer gelukkige mens. Tevreden omdat alles vandaag tot rust is gekomen, als je weet wat we in de voorbije hectische jaren meemaakten.

Vandaag doe ik waar ik gaesting voor heb. Zo dadelijk zit ik aan mijn computer om foto's te maken over mijn kleinkinderen. Happiness waar ik tot voor kort van verstoken bleef..."

Lach en traan bij Koningin der Badsteden

— Spijtig toch dat ze die 'oude' kursaal alleen maar schoonmaken en men toeliet dat eigenzinnige praatjesmakers het casino-in-zee-project ten publieke schande maakten...

— Herman : „Regelmatig kijk ik op realisaties van Foster, de bouwmeester die Oostende kans gaf een fabuleus mooi casino binnen haar muren te hebben. Had men toen

Winkel van zus onder water in 1953...

Tweede strand veiligheidsfactor

„De winkel van mijn zus in de Witte Nonnenstraat stond helemaal onder tijdens de overstroming 50 jaar geleden. Ter hoogte van 't Peerd moesten wij beroep doen op een roeibootje om langs de post tot bij zus Marie-Rose te varen. Heel haar boetiek *Armide* stond onder water, wat een echte ramp was voor de zovele mooie kinderkleedjes..."

Wat is er je vandaag van die tragedie bijgebleven ?

— Herman : „Dat ik helemaal voor het *tweede strand ten oosten van de kursaal* ben. Want dat heeft die rampzalige overstroming er bij mij ingebakken, dat we met zijn allen een steentje moeten aanrollen voor de veiligheid van de stad. Het achteruitdrummen van de zee ginds aan de dodentrap heeft alleszins het grote positieve mee, dat Oostende er een nieuw strand verkrijgt."

— Hiermee stoot je wel mensen voor het hoofd...
— Herman : „Spijtig dat bepaalde initiatieven tegengewerkt worden door mensen — nochtans echte Oostendenaars — die per se de oude trant van hun stad willen behouden. Straffer nog : ik denk dat een Oostendenaar niet trots genoeg is op zijn stad."

Hotelier moet veel opofferen

Na 12 jaar dienst bij reisbureau West Belgium Coach kreeg Herman Van de Wiele (met partner Odette Boddaert) de gelegenheid hotel Marion in de Louisastraat 19 over te nemen. „Mijn ervaring in de toerismebranche maakte die stap minder riskant, omdat ik gemakkelijk Engelse touroperators kon contacteren om eventueel klanten naar mijn hotel te halen. Door mijn gidsverleden kon ik gemakkelijk tegen de klanten van *over there* spreken...”

Maar wat Herman niet kon, dat was kelner spelen... En wat zijn Odette niet kon... dat was koken, of toch niet voor 40 mensen.

— **Herman** : „Geloof het of geloof het niet, maar we deden het vanaf de eerste dag magnifiek. We hadden 's morgens 40 ontbijten, 's middags 40

middagmalen en 's avonds 40 soupers... dat in een tijd dat gas en elektriciteit aldaar onbekend waren, en wij alles met kolen moesten rooien! In de kelder hadden we voor dat zwarte goud nogal een bergplaats. Plezant was anders, want telkens naar beneden *chargen* om kolen in de stoof

te kunnen deponeren, dat was nogal wat! Trouwens, ook de centrale verwarming functioneerde met kolen...”

— **Mogelijkheden en verplichtingen?**

— **Herman** : „Met 21 kamers konden we 44 mensen leggen. Vanaf Pasen tot eind september zaten we iedere dag bonkevol met toeristen uit Engeland en Schotland. Toen we 's zomers al onze kamers konden verhuren, sliepen mijn vrouw en ik in de keuken in een opklapbed. We hebben hard gewerkt, maar hielden er tenslotte een goeie frank aan over.”

— **Hoe definieer je vandaag hotelier?**

— **Herman** : „Dat is op zich iets magnifiek, maar... je moet er het karakter voor hebben en verschrikkelijk veel opofferen. Na een paar jaar heb ik me daadwerkelijk hotelier ge-

voeld, in die mate dat ik op zeker ogenblik, langs Marcel Friedrichs om, zelfs lid werd van het plaatselijke Horecabestuur. Luister, ik ben liberaal van ingesteldheid, maar dit had niets te zien met onze samenwerking met Marcel.”

— **Wat stak je op van Friedrichs?**

— **Herman** : „Chapeau voor wat die man — van Wellington tot Andromeda — realiseerde. Ook voor hem liep het niet altijd van een leien dakje. Maar wat heeft die man gewerkt: 's morgens 't vroegst op post was hij 's avonds laat als laatste man paraat... Toen we later de *Prado* overnamen was Marcells schouderklopje: 'je zult nu het leven van een hereboer meemaken!' Niet waar hoor, want we moesten nog altijd evenveel werken.”